

Sygn. akt *XVC 554/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku, Wydział XV Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Weronika Klawonn

Protokolant: st.sek.sąd. Magdalena Florian

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2015 r. w Gdańsku

sprawy z powództwa **P. K.**

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S..

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda P. K. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

III. nakazuje ścignąć od powoda P. K. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Gdańsku kwotę 223,48 zł (dwieście dwadzieścia trzy złote 48/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

1. *Stanowiska stron*

Stanowisko powoda P. K.

Żądanie:

W dniu 8 lipca 2014 r. P. K. złożył pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.. Powód domagał się o zasądzenia od pozwanego:

- 17.401,94 zł euro wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za uszkodzony samochód,

- 900 euro wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za spadek wartości merkantylnej uszkodzonego samochodu,

- 984,60 euro wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty tytułem poniesionych kosztów pomocy prawnej w postępowaniu przedsądowym,

- 1.318,04 zł euro wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty tytułem poniesionych kosztów opinii biegłego rzeczoznawcy,

- 3.198 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty tytułem kosztów holowania uszkodzonego pojazdu,

- zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz poniesionych kosztów tłumaczenia w kwocie 627 zł

Podstawa faktyczna żądania

W dniu 15 marca 2014 r. na skrzyżowaniu ul. (...) z drogą nr (...) doszło do kolizji. Kierujący pojazdem marki W.o nr rej. (...) W. B. (1) wykonując manewr cofania nie udzielił pierwszeństwa pojazdowi marki T. o nr rej. (...), którym kierował powód, w wyniku czego doszło do zderzenia pojazdów. Na miejsce zdarzenia zostali wezwani funkcjonariusze z Komendy Powiatowej w P., którzy potwierdzili stan faktyczny i jednoznacznie wskazali sprawcę W. B. (1). Pojazd sprawy ubezpieczony jest w zakresie OC u pozwanego. W toku postępowania likwidacyjnego, decyzją z dnia 22 maja 2014 r. pozwana uznała swoją odpowiedzialność, przyjęła szkodę całkowitą i ustaliła odszkodowanie. Następnie pozwany zmienił zdanie i w dniu 9 czerwca 2014 r. wydał decyzję o odmowie uznania swej odpowiedzialności oraz wypłaty odszkodowania z uwagi na celowość działania powoda w spowodowaniu zdarzenia.

Powód sporządził prywatną ekspertyzę, z której wynika, iż koszt naprawy pojazdu wynosi 17.401,94 euro. Koszt sporządzenia opinii wyniósł 1.318,04 euro. Na skutek szkody spadek wartości merkantylnej pojazdu wyceniony został na kwotę 900 euro. Powód nie jest przedsiębiorcą, nie jest uprawniony do odliczenia podatku VAT. Powód poniósł koszty holowania pojazdu w kwocie 3.198 zł, a także koszt udzielonej pomocy prawnej w kwocie 984,60 euro.

Data początkowa naliczania odsetek ustalona została na dzień 10 czerwca 2014 r. tj. na dzień następujący po dniu wydania decyzji w przedmiocie odmowy przyjęcia odpowiedzialności.

Podstawą prawną dochodzonego roszczenia jest art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 361 k.c., art. 822 k.c., art. 481 k.c. w zw. z art. 359 k.c.

Kurs euro został ustalony na dzień wniesienia pozwu, a podstawą dochodzenia roszczenia w walucie euro jest art. 358 § 1 k.c.

Stanowisko pozwanego (...) S.A. w S.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o:

- oddalenie powództwa w całości,
- zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadnienie stanowiska pozwanego

Do zdarzenia doszło w sposób celowy, kontrolowany i przemyślany. W. B. (1) nie kierował pojazdem w chwili zdarzenia, nie widział jak doszło do zdarzenia, gdyż w tym czasie znajdował się w innym miejscu. Pojazdem powoda nie kierował powód, a M. D., który od roku 2013 jest sprawcą w 26-ciu innych kolizjach. W notatce policyjnej, na którą powołuje się powód, została spisana wersja podana przez powoda, a funkcjonariusze nie badali przebiegu zdarzenia. Pojazd rzekomo uszkodzony został sprowadzony z zagranicy w 2013 r. i zarejestrowany na działalność gospodarczą M. W. i na tym pojeździe w dniu 5 września 2013 r. została zgłoszona szkoda do (...). W 2012 r. u pozwanego została zgłoszona inna szkoda, w której powód był uszkodzonym, a M. D. sprawcą kolizji.

Pozwany zakwestionował wysokość dochodzonych przez powoda roszczeń. Spadek wartości handlowej uszkodzonego pojazdu nie może być brany pod uwagę, gdyż pojazd nie został nabyty przez powoda jako nowy, a od daty produkcji minęły już 3 lata. Po upływie tego okresu nie można już szacować spadku wartości handlowej pojazdu.

Nienależny powodowi jest zwrot kosztów ekspertyzy i kosztów pomocy prawnej w postępowaniu przedsądowym. Pozwany wskazał, że zgodnie z obowiązującymi przepisami, powód mógł zgłosić roszczenie w każdym państwie UE.

Poza tym, skoro pomocy prawnej w postępowaniu przedsądowym udzielał pełnomocnik mający siedzibę w Polsce, to brak podstaw, aby stosować stawki rynku niemieckiego.

2. Podstawa faktyczna wyroku

Zdarzenie

W dniu 15 marca 2014 r. na skrzyżowaniu ul. (...) z drogą krajową nr (...) doszło do zdarzenia drogowego, w którym uszkodzeniu uległ pojazd marki T. o nr rej. (...). W zdarzeniu uczestniczył także pojazd marki V. (...) o nr rej. (...).

Samochód marki G. był ubezpieczony w zakresie OC w pozwanym Towarzystwie (...).

(bezsporne]

W związku z powyższym została wezwana Policja, która po rozpytaniu zastanych na miejscu zdarzenia P. K. oraz W. B. (1) tego drugiego ukarała mandatem karnym jako sprawcę kolizji.

(Dowód: zaświadczenie z Komendy Powiatowej Policji w P. k. 32

Koszt holowania uszkodzonego pojazdu wyniósł 3.198 zł.

(Dowód: faktura VAT k. 33)

Przeszkoda działająca na przednie górne wzmocnienie T. znajdowała się ponad górną osłoną chłodnic, był to element wysunięty. Górna część obszaru narożnika samochodu V., którym pojazd ten miał kontaktować się z przednią częścią T. nie jest wysunięta, tak aby móc odształcić przednie górne wzmocnienie T. ponad górne osłonę chłodnic. Stan ten może oznaczać, że do uszkodzeń samochodu T. doszło w innych okolicznościach niż to wynika z wersji wydarzeń przedstawionej przez powoda.

(Dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego oraz rekonstrukcji wypadków drogowych k. 176-190)

Przebieg postępowania likwidacyjnego

P. K. zgłosił pozwanemu szkodę pismem z dnia 15 kwietnia 2014 r. W piśmie skierowanym do pozwanego domagał się zapłaty kwoty 17.401,94 euro tytułem kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, zgodnie ze zleconą przez powoda prywatną ekspertyzą, 900 euro tytułem spadku wartości merkantylnej uszkodzonego pojazdu, 3.198 zł tytułem kosztów holowania auta oraz 984,60 euro tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu przedsądowym.

W toku postępowania likwidacyjnego na okoliczność zdarzenia rozpytano W. B. (1), który wskazał, że do kolizji doszło w momencie wykonywanego przez niego manewru cofania z drogi(...)na drogę główną. W momencie kiedy wyjeżdżał na drogę, w tył jego samochodu na wysokości prawego błotnika uderzył samochód, którego nie zauważył. W. B. (1) nie kwestionował swojej winy. W czasie przedmiotowego rozpytania, po ujawnieniu przez przesłuchującego J. M. wątpliwości odnośnie przebiegu zdarzenia, W. B. (1) odwołał wcześniejsze wypowiedzi i stwierdził, że całe zdarzenie nie było przypadkowe. W. B. (1) wskazał wówczas, iż pojazdem marki T. nie kierował P. K., lecz M. D., a samochód marki G. stał w określonym miejscu – bez kierowcy. Po doprowadzeniu do kolizji pojazdów M. D. oddalił się z miejsca zdarzenia. W. B. (1) podał, że następnie P. K. zawiadomił Policję, która przybyła na miejsce kolizji.

W dniu 22 maja 2014 r. pozwany poinformował powoda o przyznaniu odszkodowania w wysokości 40.598 zł brutto, jako wartości szkody całkowitej. Kwota ta stanowi różnicę pomiędzy wartością rynkową pojazdu w dniu wypadku (67.600 zł brutto), a wartością pozostałości (30.200 zł brutto). W zakres przyznanego odszkodowania wchodził

również koszt holowania pojazdu w kwocie 3.198 zł brutto. Pozwany nie uwzględnił żądanych przez powoda kosztów prywatnej ekspertyzy oraz kosztów pomocy prawnej, jako zbyt daleko idących.

W dniu 6 czerwca 2014 r. pozwany anulował uprzednią decyzję o przyznaniu odszkodowania, wskazując, że nie znajduje podstaw do wypłaty odszkodowania. Pozwany powołał się na § 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych i wskazał, że za szkodę uważa się uszczerbek w dobrach prawnie chronionych, którego poszkodowany doznał wbrew swej woli, tymczasem w toku postępowania likwidacyjnego pozwany ustalił, że do zdarzenia doszło celowo, w sposób przemyślany i kontrolowany. Z powyższe, pozwany wywiódł, że nie ponosi odpowiedzialności za zdarzenie mające miejsce w dniu 15 marca 2014 r.

(Dowód: zgłoszenie szkody k. 31; ekspertyza k.10- 27; pismo (...)k. 6,9; zeznania J. M. k. 109 v.-110; zeznania W. B. (1) k. 145-146]

W Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych S.A. w W. w listopadzie 2013 r. P. K. zgłosił szkodę, powstałą ze zdarzenia z dnia 5 września 2013 r., z udziałem tego samego pojazdu T., który brał udział w zdarzeniu w dniu 15 marca 2014 r. W toku postępowania likwidacyjnego, (...) zakwestionowało zakres uszkodzeń deklarowany przez poszkodowanego, wskazując, że do części uszkodzeń wskazywanych przez P. K. nie mogło dojść z uwagi na fizyczną niemożliwość. P. K. w związku z powyższą szkodą wniósł pozew przeciwko (...) S.A. o zapłatę.

(Dowód: dokumenty znajdujące się w katach szkody k. 194; protokół rozpytania k. 69-74)

W dniu 25 września 2013 r. w G. miało miejsce zdarzenie drogowe, w którym uczestniczył pojazd marki T. o nr rej. (...) oraz pojazd marki C. kierowany przez S. M.. Sprawca zdarzenia S. M. został ukarany w postępowaniu mandatowym.

(Dowód: dokumenty znajdujące się w aktach szkody k. 193)

3. Ocena dowodów

Okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy sąd ustalił na podstawie dowodów zaoferowanych przez strony.

Sąd na wniosek pozwanego dopuścił i przeprowadził dowód z zeznań świadków J. M. i W. B. (1).

Świadek J. M..

Sąd uznał zeznania tego świadka za wiarygodne. Na dokonanie ustaleń faktycznych wpływały one jedynie pośrednio. Świadek (jako współpracujący z pozwanym) przedstawiał przebieg swojej rozmowy ze świadkiem W. B. (1) oraz okoliczności powstania „protokołów rozpytania” z dnia 3 czerwca 2014 r. (k. 64 i k. 69). Sąd w niniejszym postępowaniu weryfikował jedynie, czy okoliczności przebiegu zdarzenia wskazane w pozwie są prawdziwe. Nie ustalał natomiast, jaki w istocie zdarzenie miało przebieg. Dlatego też zeznania świadka służyły w zasadzie ustaleniu okoliczności związanych z przebiegiem postępowania likwidacyjnego, a pośrednio weryfikacji prawdziwości zeznań świadka W. B. (1) oraz powoda P. K..

Świadek W. B. (1)

Za niewiarygodne Sąd uznał zeznania W. B. (1), który miał być sprawcą kolizji z dnia 15 marca 2014 r. Zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego nie jest możliwe, aby osoba kupująca auto nie pamiętała od kogo kupiła pojazd, skąd dokąd tego dnia jechała. W chwili przesłuchania od wypadku upłynął niewiele ponad rok. Za niewiarygodne Sąd uznał twierdzenia świadka, że w toku postępowania likwidacyjnego został zmuszony przez likwidatora do podpisania oświadczenia, że zdarzenie było sfingowane, podczas gdy w rzeczywistości było tak, jak wskazał w pierwszym oświadczeniu oraz przed sądem. Zdaniem Sądu takie postępowanie byłoby nielogiczne. Osoba, która powoduje wypadek, bierze na siebie odpowiedzialność za zdarzenie, zostaje ukarana mandatem karnym.

Zeznania świadka W. B. (1) zawierają szereg nieścisłości.

W toku postępowania likwidacyjnego świadek zeznał, że samochód V. (...) należał do znajomego jego ojca A. D.. Tymczasem zeznając w niniejszym postępowaniu wskazał, że samochód ten należał do niego i został zakupiony na 2-3 tygodnie przed wypadkiem, od nieznaney osoby i nie został jeszcze przerejestrowany.

Kolejne rozbieżności dotyczą sytuacji po zdarzeniu. W postępowaniu likwidacyjnym świadek wskazał, że z miejsca zdarzenia G. został zawieszony do miejsca zamieszkania jego właściciela tj. A. D.. Natomiast na rozprawie świadek zeznał, że Samochód pozostawił na uboczu. Gdy po kilku dniach przyjechał z lawetą, to samochodu już nie było, jednak nie zgłaszał tego faktu na Policję.

Wątpliwości budzą także twierdzenia świadka co do tego, że ani nie wykonywał żadnych zdjęć swojego samochodu, czy samochodu powoda, ani nie odbierał od niego żadnych danych. Świadek przez szereg lat korzystał z samochodów służbowych. Winien mieć zatem świadomości o aktach należytej staranności zmierzających do zabezpieczenia własnego interesu po zaistnieniu kolizji.

Pozostałe wnioski o przesłuchanie świadków

Pismem z dnia 23 grudnia 2014 r. (k. 86) powód złożył wniosek o przesłuchanie w charakterze świadków policjantów i strażaków interweniujących po zaistnieniu kolizji oraz M. D.. Pełnomocnika powoda pomimo zobowiązania nie wskazał adresu tych świadków. Dlatego też Sąd dowodu nie przeprowadził.

Powód P. K.

Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda. Powód przedstawił przebieg zdarzenia w sposób analogiczny do zaprezentowanego w uzasadnieniu pozwu. Okoliczności prezentowane przez powoda były przedmiotem opinii biegłego do spraw rekonstrukcji wypadków drogowych. Biegły był obecny przy przesłuchaniu powoda i zadawał mu pytania. Następnie biegły ustalił w swej pisemnej opinii, że uszkodzenia samochodu t. nie mogły powstać w wyniku kontaktu z prawym, tylnym narożnikiem samochodu V. (...). To oznacza, że zdarzenie miało inny przebieg niż wskazywany przez powoda.

Ponadto powód wskazywał, że jego samochód nie był wcześniej uszkodzony. Tymczasem z materiału procesowego zgromadzonego w aktach sprawy wynika, że samochód T. był uszkodzony co najmniej dwukrotnie – 9 września 2013 r. oraz 25 września 2013 r.

Opinia biegłego

Za pełnowartościowy materiał dowodowy należało uznać opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego oraz rekonstrukcji wypadków drogowych mgr.inż. P. S.. Opinia ta jest logiczna, jasna, a wnioski w niej zawarte korespondują z materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Biegły w sposób rzetelny, opierając się na fachowej wiedzy przeanalizował zakres uszkodzeń w pojeździe T. i skonfrontował go z opisem przebiegu zdarzenia wskazywanym przez powoda P. K. oraz świadka W. B. (1).

Należy przy tym podkreślić, iż biegły był obecny na rozprawie podczas składania zeznań przez P. K. oraz W. B. (1) i osobiście kierował pytania do przesłuchiwanycy, co pozwoliło mu na zgromadzenie wszelkich istotnych informacji dla sporządzenia opinii. Zdaniem Sądu, wnioski zawarte w opinii uzasadniają przekonanie, że do zdarzenia nie doszło w sposób wskazywany przez powoda. Z opinii wynika, iż fizycznie niemożliwym było spowodowanie stwierdzonych w samochodzie matki T. uszkodzeń, przez samochód marki G. w kolizji przedstawionej przez powoda. Wprawdzie biegły nie zawarł we wnioskach opinii kategorycznego stwierdzenia, że kolizja nie miała charakteru losowego, jednakże jej wnioski w świetle pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie dały podstawy do ustalenia, iż szkoda w pojeździe T. nastąpiła w okolicznościach innych, niż wskazywanych przez powoda.

Sąd oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z ustnej uzupełniającej opinii biegłego. Przewodniczący zarządził doręczenie opinii pełnomocnikom stron w dniu 12 sierpnia 2015 r. zobowiązując do zajęcia stanowiska w terminie 21 dni pod rygorem pominięcia. W zakreślonym terminie pełnomocnik powoda w piśmie przygotowawczym z dnia 16 września 2015 r. (k. 202) złożył wniosek o wezwanie biegłego na rozprawę celem możliwości zadania pytań biegłemu. Pełnomocnik powoda nie precyzował zarzutów wobec pisemnej opinii. To z kolei uniemożliwiało weryfikację zasadności wniosku powoda o dopuszczenie dowodu z ustnej opinii uzupełniającej. W ocenie Sądu niedopuszczalna jest praktyka wzywania biegłego na rozprawę, aby dopiero wówczas przedstawiać sądowi i biegłemu zarzuty do opinii. Uprzednie pisemne zgłoszenie zarzutów (do czego powód był zobowiązany umożliwia sądowi ich weryfikację już na etapie podjęcia decyzji o wezwaniu biegłego na rozprawę i dopuszczeniu dowodu z ustnej opinii uzupełniającej, natomiast biegłemu stwarza sposobność przygotowania się do obrony lub modyfikacji przedstawionej opinii pisemnej.

Pełnomocnik powoda na rozprawie ponowił wniosek o dopuszczenie dowodu z ustnej opinii uzupełniającej przywołując niektóre zarzuty – w szczególności przyjętego modelu samochodu W..

Sąd uznał ten wniosek za spóźniony w rozumieniu art. 217 k.p.c.

Powód nie wskazał, że nie miał możliwości przywołania zarzutów wcześniej (przynajmniej w takim momencie, kiedy jeszcze było możliwe wezwanie biegłego na rozprawę). Podkreślić należy, że powód, ani w pozwie, ani zeznając, ani mając możliwość zadawania pytań świadkowi W. B. (1) nie wskazywał na model samochodu W., ani na dokonane w pojeździe przeróbki. Nie przedstawił także fotografii uszkodzonego g., pomimo, że doświadczenie kierowcy uczestniczącego kilka razy w kolizji nakazuje takie wykonać. Pojawienie się twierdzeń o możliwości modyfikowania tego modelu na ostatniej rozprawie należy uznać za spóźnione. Przeprowadzenie dowodu z ustnej uzupełniającej opinii wymagałoby odroczenia posiedzenia, co wydłużyłoby postępowanie.

4. Podstawa prawna wyroku

Odpowiedzialność ubezpieczyciela

Przepis ogólny dotyczący umowy ubezpieczenia stanowi, że przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Wypadkiem w rozumieniu tego przepisu jest zdarzenie losowe. Zgodnie z art. 2 pkt 18 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej zdarzenie losowe, to niezależne od woli ubezpieczającego zdarzenie przyszłe i niepewne, którego nastąpienie powoduje uszczerbek w dobrach osobistych lub w dobrach majątkowych albo zwiększenie potrzeb majątkowych po stronie ubezpieczającego lub innej osoby objętej ochroną ubezpieczeniową.

Przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 § 1 i 4 k.c.). Zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia, o którym mowa w tym przepisie jest zdarzenie losowe, o którym mowa była powyżej.

Z treści art. 822 k.c. wynika również, że odpowiedzialność ubezpieczyciela (w tym wypadku zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów) ma charakter wtórny, a mianowicie jest pochodną odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Należy przy tym wskazać, że odpowiedzialność sprawcy może opierać się o zasadę ryzyka (art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 k.c.) lub zasadę winy (art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c.). Odpowiedzialność na zasadzie winy ma zastosowanie m.in. w sytuacji zderzenia się pojazdów, a zatem dalsza analiza odpowiedzialności pozwanego i sprawcy skoncentrowana została na zbadaniu zasad odpowiedzialności na zasadzie winy. Odpowiedzialność z art.

415 k.c. aktualizuje się przy zaistnieniu trzech przesłanek: zdarzenia, z którym prawo łączy na określonych zasadach czyjś obowiązek naprawienia szkody, szkody i związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem, a szkodą

Podsumowując powyższe regulacje, zgodnie z regułą wyrażoną w art. 6 k.c. na powódzie ciążył obowiązek wykazania, że doszło do zdarzenia, z którym ustawa wiąże odpowiedzialność pozwanego, szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem i szkodą.

Rozstrzygnięcie

W toku postępowania bezspornym pomiędzy stronami było to, że pojazd T. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Spornym pomiędzy stronami był natomiast charakter zdarzenia powodującego szkodę, w szczególności, czy miało ono charakter losowy.

Powód nie wykazał, aby powstanie szkody nastąpiło na skutek opisanego przez niego w uzasadnieniu pozwu zdarzenia mającego charakter losowy. Powód nie sprostał spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu. Zgodnie bowiem z ogólnymi regułami wynikającymi z art. 6 k.c. to powód winien był wykazać, że nastąpiło zdarzenie skutkujące odpowiedzialnością odszkodowawczą pozwanego. Jak już wskazano, zebrany w sprawie materiał dowody nie pozwala na przyjęcie za prawdziwą wersji wydarzeń przedstawianych przez powoda.

Należy podkreślić, że obowiązująca zasada prawdy nie nakłada na Sąd obowiązku (pomimo braku dostatecznej inicjatywy dowodowej stron) ustalenia obiektywnego przebiegu wydarzeń, odmiennego od prezentowanej przez powoda. Postępowanie dowodowe służy wykazaniu przez strony ich twierdzeń co do okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie (w odniesieniu do powoda) względnie niweczących żądanie (w odniesieniu do pozwanego). Ciężar dowodu wskazuje natomiast podmiot, który bezwzględnie winien wykazać swe twierdzenia, o ile okażą się sporne. Podmiot, na którym nie spoczywa ciężar wykazania okoliczności uzasadniających roszczenie, nie musi wykazywać swoich twierdzeń dopóty, dopóki twierdzenia uzasadniające żądanie nie zostaną wykazane.

Dlatego też Sąd w niniejszym procesie poprzestał na ustaleniu, że nie doszło do uszkodzenia pojazdu t. w okolicznościach wskazanych przez powoda. Nie ustalał natomiast faktycznego przebiegu zdarzenia – w szczególności tego, czy nastąpiło ono w okolicznościach wskazanych przez pozwanego. Dokonanie takich ustaleń po pierwsze nie było dla rozstrzygnięcia potrzebne, po drugie zebrany materiał dowodowy jest w tym zakresie niewystarczający.

Skoro zatem powód nie wykazał, aby nastąpiło zdarzenie, z którym wiąże się odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego, Sąd nie weryfikował, ani wysokości szkody, ani jej związku przyczynowego ze zdarzeniem.

Przesądżając o braku podstawowej przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Sąd powództwo oddalił.

5. Koszty postępowania

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. W związku z tym, że powód w całości przegrał sprawę obowiązany jest zwrócić pozwanemu niezbędne koszty celowej obrony. Koszty te w niniejszej sprawie, to 3.600 zł tytułem zastępstwa procesowego, wynikające z § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nieuiszczonymi kosztami sądowymi w sprawie Sąd obciążył powoda w całości. Koszty te stanowi wynagrodzenie biegłego za sporządzoną na potrzeby niniejszej sprawy opinię oraz koszty stawienia biegłego na dwóch terminach rozprawy, tj. łącznie kwota 1713 zł. 48 gr. Sąd odliczył od powyższej kwoty wpłaconą przez powoda zaliczkę w wysokości 1500 zł. i nakazał pobrać kwotę 213 zł. 48 gr.